

κι' ἐλησμόνησα τὴν Λαύρα,
Περικλέτο μου παλάβρα.

Μέ τοσοῦτους νέους ἀνδρας πῶς μπορεῖς νὰ προσφωνήσης
τοὺς παλῶν, βρε Περικλέτο, καὶ νὰ μὴν τοὺς λησμονήσης;

Π.— Ἐχεις δίκιο, Φασουλῆ...
τώρα πᾶς νεοανδρῆτις
φλογερά μᾶς πυρπολεῖ,
καὶ καθεὶς παλῶν φωρίτης
ἐμετοὺς μᾶς προκαλεῖ.

Εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηναίων
τῶν ἀνδρῶν κι' ἐγὼ τῶν νέων
στεφανῶν τοὺς κροτάφους.

Ἄπο τούτους πέρνω φῶτα
καὶ δὲν χάσκω σὰν καὶ πρῶτα
μὲ παλῶν προγόνων τάφους.

Κλαίτε τὰ παλὰ βιβλία,
νέα τώρα μεγαλεῖα,
κάνετε 'στους νέους θέσι.

Τούτους θὰ δοξολογῶ,
κόβω τοῦ λοιποῦ κι' ἐγὼ
μὲ προγόνους κάθε σέσι.

Καί 'στου τρόπου καπουτοσοῦμου τὴν κυρίαρχη κατοῦσα
γράφο τὰ παλὰ τὰ χρόνια,
τὰ σακράζια, τὰ μνηζόνια,
καὶ τὴν λεβεντιά τοῦ Τούσα.

Φ.— Μὲ τάρχαια μεγαλεῖα δὲν χορταίνομε ψομί,
ἀνδρες νέοι, νέα πλάσι,
ὅπου θέλωντας καὶ μὴ
τοὺς παλῶν θὰ τοὺς ξεχάσης.

Προσφωνήσις με τόνον 'στους τάφους τῶν προγόνων.

Φ.— Δὲν κάθομαι σὰν κι' ἄλλοτε 'στους τάφους σας ἀπάνω,
μῆτε γιὰ τῆς θυσίας σας καμμιὰ θυσία κάνω.
Δὲν στεφανῶν τὴν γενεὰ τὴν φουστανελοφόρα,
μῆτε σιὰς προγονικᾶς ἐπικαλοῦμαι τώρα.
Χρόνο τὸν χρόνο, πρόγονοι, τῆς τόσαις σας θυσίας
τῆς λείει κάθε σύγχρονος παλῶν ἀνοσιεία.

Ἐγὼ κυττάζω σήμερα τὴν νέα Ρωμηοσύνη,
κι' αὐτὴν δοξάζω μοναχὰ καὶ τὴν μαλλιαρσύνη,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν γλωσσοπλέμον ἡμῶν τῶν ἀπογόνων
οἱ θρίαμβοὶ σας φαίνονται νοῦλα κι' ἀέρας μόνον.

Κανεὶς παλῶν μὴν προχωρή,
κι' ὅσο διαβαίνουν οἱ καιροὶ
τόσο τὰ νέα θέλω.

Μὲ νέους ἀνδρας κουτουλῶ,
σὲ τούτους μόνον ὀμιλῶ
καὶ βγάζω τὸ καπέλο.

Κυττάξετε, προπάτορες, τὴν σήμερον Ἑλλάδα
μελλούσης Ἀνορθώσεως ἐρατεινὴν κοιλιάδα,
Κυττάξετε, παρακαλῶ, τὴν νέαν Ἀμαζόνα,
ὅπου διὰ τῆς βάλθηκε νὰ κτίσῃ Παρθενάνα,
καὶ νὰ γκρεμίσῃ τὸν παλῶν, κι' ἅλα τάρχαια μνήματα,
ὅπου δὲν τὴν ἀρίβουνε νὰ πᾶρ' εμπρὸς θεοὶ βήματα.

Μελλούσης Ἀνορθώσεως παρήγορα προοίμια...
κουρσάροι καθὼς ἄλλοτε τὸ κράτος δὲν κουρσεύουν,
διπλαῖς Βουλαις, προπάτορες, διπλαῖ Πανεπιστήμια,
κι' ὅσα μὲν δὲν φάνουνε διπλα μᾶς περισσεύουν.

Ὀχι ἀρὰ' στους, ποῦ θὰ ζήσουν καὶ θὰ δῶνε καθεστῶτα
πολιτείας ἐγκωμίων,
καὶ θὰ φωτισθοῦν μὲ φῶτα
δύο Πανεπιστημίων.

Τότε διπλῆ, προπάτορες, σοφία θὰ πουλεῖται,
τότε σοφία πᾶρολι, τότε σοφία σέτε,
τότε σοφοὶ διπλῶν ἐδρῶν θὰ λέν ἐροφάνται:
τραβᾶτε τὴν μορὴ παιδιᾶ, κούνιτῆται καὶ τράντε.

Ὅχι, δὲν θέλω πλέον προπάτορας σκαρτάδους...
ἴδητε τὴν Ἑλλάδα
πῶς σὰν περικολιάδα
τυλιγεται τὲ δένδρον ὕψικαρήνων κλάδους.

Ἑλλάς γλωσσοκαμπάνα,
γλωσσολογέμων μάνικα,
διπλοῦ Βουλευτηρίου.

Ἑλλάς μεγαθηρίων,
Ἑλλάς Ἐλευθερίων,
ἀλλὰ καὶ Ἑλευθερίου.

Ἑλλάς τῶν νεωτέρων
καὶ τῶν φιλελευθέρων,
Ἑλλάς φιλελευθέρα,
ποῦ χει πυγμῆ καὶ χερα.

Ἑλλάς, ὅπου μὲ χάριν
σὲ σκοποβόλον Ἄρην
ἀτρόμητος ἱππεύει,
Ἑλλάς, ὅπου σκοπεύει
χωρὶς σκοπὸ κανένα,
καὶ ρίχνει στὰ χαμμένα.

Ἑλλάς χαριτωμένη,
Ἑλλάς δαιμονισμένη
ἀπὸ κινὰ δαιμόνια
καὶ ἀπὸ τὸν Ζακατούστρα,
ποῦ καὶ γυναῖκα λοδοστρα
λουστράρει στὴν Ὀμόνοια.

Ἑλλάς μὲ νέας βλῆψεις καὶ μεταρρυθμιστάς,
καὶ κοινωνιολόγους καὶ σοσιαλιστάς,
ἀλλὰ καὶ μὲ ποικίλους
μαλλιαροκοπροσκόλους.

Ἑλλάς ἐρευρετῶν καὶ τῶσων εὐρημάτων,
ποῦ νοῦδες σταματοῦν,
Ἑλλάς ἀεροστάτων,
ποῦ κατὰ γῆς πετοῦν.

Ἑλλάς ζωγραφισμένη μὲ λευκοπέπλους Νίκας
καὶ γαιανθράκων δικας.

Ἑλλάς πολλῆς ἀσθόλης, Ἑλλάς ἀξία φθόνου...
πρόγονοι, σὰς ἀφίνα... πρόγονοι, καὶ τοῦ χρόνου.

Προσφώνησις τοῦ Περικλῆ,
φιλελευθέρου μερακλῆ.

Π. —

Ἄν καὶ ἔπρεπε θαρρῶ
σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ

νὰ σᾶς περιφρονῶσω,
ἐν τούτοις δὲν μπορῶ
νὰ μὴ σᾶς προσφρονῶσω.

Καθένας τώρα σκέπτεται πῶς νὰ μᾶς ἀνορθώσῃ
καὶ τὸ κοουδοῖν τῆς Διπλῆς ἀδάκκοπα βροντῆ,
πλὴν κάνουν καὶ περιστροφή πῶς γράζουμε καμπ ὅσοι,
καὶ ὁ Πατσουράκος πᾶνεταί μὲ τὸν Καρασεβνᾶ.

Λάμπουν στὸν ἥλιο τὰ θουὰ λάμπουν καὶ τὰ λαγκάδια,
μὰ λάμπουν καὶ τῆς Διπλῆς ταμῆτρητα κοπάδια,
ποῦχουν τῆς γλώσσας τῆς τραναῖ, τῆς ἀναμμέναις μούραις,
ἀλλὰ καὶ τὰ περιστροφή, τῆς ἀσημοκουμπούραις.

Ἄπτε τὰ μάτια τῶν διπλῶν κλεισμέν' ἀπὸ τὴν νύστα
καὶ δὸς του καὶ ψηφίζουμε νομοσχεδίων λίστα,
καὶ κάνουν σὰν τοὺς παλῶνους μαρτυρικὸ νυκτερι
ὡς ποῦ νὰ πᾶρ ἢ χαραυγῆ, τὸ δόλο μεσημέρι,
νὰ ἔγουν τὰ λάρα στὴ θοσκή, νὰ ἔγουν τὰ λαρομύσκια,
καὶ ἔφημερίδες πρῶναι στὸς δρόμους καὶ στὰ κρύσκια.

Κυττάτε τὴν Ἑλλάδα σὰς, προπάτορες μεγάλοι...
ἐσεῖς μᾶς τὴν ἀφῆσατε μὲ ξέστεπο κεφάλι,
καὶ δίχως σὶκ πολιτισμοῦ, φουστανελοῦ, βουνοσια,
καὶ ἔμεῖς σὰς τὴν ἐκάναμε ψυχῆ μου στὰ Πατήσια,
καὶ τώρα μπῆρος σὰς ἐρχεται σὰν Μανταπαρῶ ἀγνώριστη
καὶ ἔχει τὴν Δόξα διπλά τῆς γιὰ φιλενάδ' ἀγνώριστη.

Γιὰ κυττάτε τὴν Ἑλλάδα τοῦ καιροῦ τοῦ σωτηρίου...
πάει γιὰ Σκοποβολῆ,
καὶ ἔρχοντος Ἐλευθερίου
Ἑλευθερία τελεί.

Ἰθί, τῆς φωνάζουν ἄλοι,
καὶ ὀλοένα πυροβόλοι.
Πήγαινε, νταλφροσέκα,
καὶ στὸν Βόλο τώρα στρέκα
μὲ πιστόλα, μὲ τούφεκα.

Νάτην νάτην ζηλευτῆ
μ' ἕνα Μάνλιχερ στὴ χερί,
καὶ κοντὰ τῆς σκοπευτῆ
βλέπω καὶ τὸν κύρ Λευτέρη,
καὶ σημάδι βάζει μπῆρος του τὰ παλὰ τὰ κόμματα,
ποῦ θαρρετ πῶς τοῦ σκαρόνου μασκαροκαμώματα.

Ἑλλάς μεγάλων ἡμερῶν,
Ἑλλάς τιτλοῦσων μαλλιαρῶν,
Ἑλλάς κυρία τοῦ συμποῦ
μὲ κάλλος ποτηρῶν Ἐρμού,
ἀξία γιὰ σαλθῆρι,
ἀλλὰ καὶ γιὰ σαμῆρι.

Ἑλλάς Ἑλλάς
χωρὶς λεφτά,
ποῦ δρῶ γελᾶς
καὶ κλαῖς ἐφτά.

Ἑλλάς γιὰ μπῆρος,
γιὰ φισφτοῦ,
μὲ καὶ γιὰ πῆρις,
μὲ καὶ γιὰ φτοῦ.

Ὁ Ἑρωμῆς, ἐπισταμένους τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αἰζῶν πενηνταοκτῶ,
συνορρεῖ μ' ἄλλα σπῆττα καὶ μ' ὀρίζον' ἀνοικτῶ.